

РАСТЕШ ЛИ В БЛАГОДАТ ?

Дейвид Уилкерсън
14 Август 2000

Един въпрос ме занимава през последните седмици. Аз вярвам, че това е въпрос, който всеки честен вярващ трябва да си задава непрестанно: Раста ли в благодат? За мен благодатта е силата на Святия Дух да приличаме все повече на Исус. Това означава, че да растеш в благодат е да приличаш повече на Христос чрез незаслужената сила на Божия Дух. Сега нека перифразираме въпроса ми по този начин: „Разчитам ли на Святия Дух да ме направи повече като Исус в дома ми, в служението ми, във взаимоотношенията ми?“

Този въпрос се отнася най-вече за зрелите християни – хора, които са изградили духовна основа през годините чрез редовно изучаване на Библията, редовен молитвен живот и Божествено водителство. Ако това си ти, нека те попитам: След всичкото учене и молитви все още ли ставаш все повече като Исус? По-състрадателен ли си, смирен, милостив и простителен, отколкото по това време миналата година? Или пък растежа ти е спрял?

Ето един начин да разбереш дали растеш в благодат: Бог е милостив към теб – ти милостив ли си към другите? Ако не си сигурен се запитай: Как реагираш на болките, които ти причиняват хората? Мил и нежен ли си? Или пък се огорчаваш и ядосваш? Търпелив и толерантен ли си или си раздражителен и свадлив?

Най-вече искам да се обърна към читатели, които са в служението – пастири, старейшини, миряни, всички, които са били избрани от Бог да водят живот за пример на другите. Аз вярвам, че въпроса в момента за всички нас е следния: „Накъде съм тръгнал? Раста ли в благодат в призива си или ставам по-лош?“

Погледни честно живота си през изминалата година. Помисли за всичките изпитания, през които си преминал – у дома, на работата, в служението. Много от приятелите ми в християнското служение ми казват, че са преживели най-интензивните изпитания в живота си през последната година.

Можеш ли честно да заявиш, че си реагирал на всичките ти проблеми с вяра, благодат, любов и милост? Научи ли се да бъдеш по-мил, търпелив, нежен и да говориш по-нежно чрез изпитанията си? Или трябва да си признаеш като мен, че си реагирал с яд, груби думи и самосъжаление – реакции, които са причинили голям стрес и безсънни нощи?

Всички ни трябва да попитаме: „Реагирах ли на критиците си със състрадание, любов, милост и простителност? Или пък с гняв, недоволство и себеправедност? Трябваше ли да доказвам, че съм прав, а те не? Колко рани нанесох на другите, докато се опитвах да им покажа колко лошо бях наранен, неразбран, интерпретиран погрешно? По-важно ли беше за мен да поддържам нуждата си да съм прав, отколкото да се смиря и да обърна другата буза? Реагирах ли с болка и негодувание когато трябваше да изцереявам и помирявам?“

Петър ни напомня, че Исус идва скоро, а ние трябва да очакваме завръщането Му

Апостол Петър описва един страхотен ден, в който небето ще премине, земните стихии ще се разтопят, а всичко в природата ще се разпадне. Следователно Петър казва, че ние винаги трябва да бъдем подготвени и да очакваме завръщането на нашия Господ: „И така, вие, възлюбени, като знаете това предварително, се пазете, да не би да се завлечете от заблудението на беззаконните и да отпаднете от твърдостта си.“ (2 Петрово 3:17). „И така, понеже всичко това ще се разпадне, какви трябва да сте вие в своя свят живот и благочестие“ (стих 11). „Затова, възлюбени, като очаквате тези неща, старайте се да бъдете намерени от Него в мир, чисти и непорочни.“ (стих 14)

Фразата, която ме осъжда най-силно е предупреждението на Петър в стих 17: „да не би да“. Той ни предизвиква, казвайки: „Ти обичаш Исус. Твърдиш, че си готов и копнееш за завръщането на Господ. И винаги предупреждаваш другите да правят същото. Но живееш ли така, сякаш Исус някога ще се завърне? Ти трябва да си пример за останалите в Христовата църква. Живееш ли в мир с всички, които познаваш? Ходенето ти с Господ наистина безупречно ли е? Предупреждавам те, не си мисли, че не можеш да паднеш от твърдия си ход. Можеш да се подмамиш от заблудението на беззаконните.“

Кое е „заблудението на беззаконните“, за което говори Петър в стих 17? Това е погрешната идея, че Исус не е пред прага на вратата. Жалко самодоволство е, липса на загриженост, безгрижие, показано в разговорите и в начина на живот в този последен час.

Петър описва онези, които правят тази грешка така: „Обещават им свобода, докато те сами са роби на покварата; защото, от когото е победен някой, от него бива и поробен. Защото, ако след като са избягали от покварата на света чрез познаването на Господа и Спасителя Иисус Христос, те пак се заплитат в тях и са победени, то последното състояние е по-лошо за тях от първото.“ (2:19-20)

Когато Петър използва думата „победени“ тук, той говори за хора, които се връщат към тежките грехове като прелюбодеяние и алкохолизъм. Той говори за онези, които се заплитат в плътски пътища и мотиви, които са имали преди да познават Христос.

Може да твърдиш, че си спасен, оправдан, осветен, че си избягал от похотта на това зло време, че си благословен с познание за Исус. Но Петър предупреждава: „В това да спреш да растеш се крие опасност. Можеш отново да попаднеш в робството на горчивината и отмъщението, на лошия, безмилостен, непростителен дух, на лошите обноски. Ако попаднеш в някои от тези пътища ще станеш далеч по-зле от тогава, когато не познаваше Исус.“

Спираме да растем, когато реагираме детински на обидите, които другите сипят върху нас

Павел предупреди ефесяните: „За да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на някое учение, по човешка измама, в лукавство, по хитро измислени заблуди“ (Ефесяни 4:14). Може би си мислиш: „Този стих не се отнася за мен. Моите основи са библейски солидни. Не се хващам на всяка нова евангелска мода и на несериозните съживления, които отклоняват хората от Христос. Имам основи в Божието Слово.“

Но чуйте останалата част от стиха на Павел: „... завличани... по човешка измама, в лукавство, по хитро измислени заблуди“ (същият стих). Вероятно не можеш да се подлъжеш по някоя фалшива доктрина. Павел казва, че въпреки това можеш да се подлъжеш от други неща. Той пита: „Разклатен ли си от злите планове на онези, които ти противоречат?“

Посланието на Павел ни кара да изследваме себе си отново: Как реагираме към хора, които наричат себе си наши братя и сестри в Христос, а разпространяват лъжи за нас? Как реагираме когато те подлагат мотивите ни под съмнение, не ни цитират правилно, или пък изглежда искат да ни унищожат? Какъв е нашият отговор когато те ни наранят и обидят до сълзи?

Когато Павел заповядва: „Да не бъдем вече деца“, той ни казва: „Враговете ви, тези, които клеветят и злословят, мамят и манипулират, служат си с хитрини, измами и подмолни действия – казвам ви, всички те са бунтовни деца. Те са измамници и грабители. Не са позволили на Божието дело да работи в тях. Така че не се хващайте на злите им, детински игри. Те искат да ви накарат да реагирате на подлостта им като деца. Но вие не трябва да им отговаряте по детински.“

Виждали ли сте някога как се държат децата на детската площадка? Само за няколко минути те започват да се карат за всичко. Непрестанно ходят до някой възрастен човек, който стои наблизо за да се оплакват за нещо незначително. И започват да спорят с другите деца – непрестанна битка от обвинения и отричания: „Не съм го направил! Направи го! Не съм! Направи го!“

За съжаление много християни се хващат на същите тези детски, измамни игри. Познавам някои, които използват писма или имейли, за да поддържат този вид обвинителни войни. Един християнски брат от единия край на света изпрати имейл до приятеля си, обвинявайки: „Скъпи братко в Христос, ти си ме обвинил лъжливо като си опетнил личността ми. Съгрешил си не само срещу мен, но и срещу Господ. Разбираш ли, че си докоснал Божия помазаник? Моля се Господ да ти покаже опасността от това да разпространяваш клюки по мой адрес.“

Обратно се получава имейл: „Скъпи приятелю, не можах да повярвам на имейла ти. Ти несправедливо ме обвиняваш в разпространяване на слухове и клюки. Отричам всичко, което каза, че съм казал. Ти си приел думите ми напълно извън контекста. Дължиш ми извинение.“

След това се получава отговор: „Скъпи Бил, как се осмеляваш да твърдиш, че не си казал това, което знам, че си казал? Един мой приятел ми цитира всяка дума, която си казал. Убеден съм, че си го казал. Така че не ми казвай, че не си казал онова, което моя приятел ми каза, че си казал, понеже наистина си го казал.“

Следва отговор на отговора на отговора на оригиналния имейл: „Слушай, Джим, ще ти го кажа само веднъж: Не съм го казвал, точка. Бог да те благослови. Това ще ми е последната кореспонденция с теб. Мир от Господ Исус да бъде с теб.“

Те са се хванали на старата детинска игра „Направи го, не го направи!“

В следващият стих Павел ни призовава да пораснем: „А като сме истинни в любов, да пораснем по всичко към Него, който е главата, Христос“ (Ефесяни 4:15). Той казва: „Не можете да се преборите с това да не ви обиждат, да не клюкарстват по ваш адрес, да няма лъжи и измами срещу вас. Но можете да използвате тези неща, за да растете в благодат. Разглеждайте ги като възможности да заприличате повече на Христос. Отговаряйте нежно, с мек дух. Прощавайте на онези, които се възползват от вас.“

Познавам един скъп млад служител, който беше наранен от един по-възрастен пастир. Възрастният мъж се отнесе много несправедливо с него и когато младия проповедник научи за това, той му написа язвителен имейл. Дватамата размениха няколко нажежени до червено имейли преди младия пастир най-накрая да дойде при мен объркан. Той сложи копия от имейлите на бюрото пред мен и каза: „Брат Дейв, аз не съм отмъстителен. Но когато видях какво е направил този човек, наистина ме заболя. Така че ще му дам да се разбере. Какво да правя сега? Би ли погледнал това и би ли ме посъветвал?“

Хвърлих един поглед върху горните имейли и веднага видях, че двамата мъже действат по детски. Святият Дух ми каза точно от какво имаха нужда те и аз избутах писмата настрана. Казах на младият мъж: „Синко, обади се лично на този пастир. Прости му, покажи му милост и го окуражи. Просто го обичай.“

Младият служител направи точно така и Бог изцери взаимоотношенията им. Радостта от Господ изпълни сърцата им, изцерявайки раните им. И всичко, от което имаха нужда, беше едно телефонно обаждане: „Братко, това не е правилно. Обичам те. Нека оставим всичко това под кръвта и изцерителната сила на Христос.“

Растежа ни в благодат може да бъде невероятно голям, когато се опитаме да изградим онези, които ни умъртвяват

“Никаква гнила дума да не излиза от устата ви, а само онова, което е добро за изграждане според нуждата, за да принесе благодат на тези, които слушат. И не наскърбявайте Светия Божи Дух“ (Ефесяни 4:29-30). Думата, която Павел използва за „изграждане“ тук означава „строител на къща“. Тази дума от своя страна произлиза от корена „да построя“. Накратко, всеки, който изгражда, строи Божия дом - църквата.

Павел ни казва три важни неща тук относно думите, които говорим: 1. Ние трябва да използваме думите си, за да изградим Божиите хора. 2. Трябва да използваме думите си, за да служим с благодат на другите. 3. Можем да наскърбим Святия Дух с думите си.

Изпитвам дълбоко осъждение, когато чета историите на някои от духовните гиганти от миналото. Тези благочестиви мъже и жени са мислели за небето, изучавали са Божието Слово, молели са се често и са били загрижени за растежа си в благодат. Ендрю Бонар, една от великите молещи се хора на 19 век ставал всяка сутрин в 4 часа, за да търси Господ до леглото си. Когато умрял, старейшините му намерили 2 вдлъбнатини на дървения под, където коленичил за да се моли. Други благочестиви мъже и жени като него – хора пълни с благодат, любов и чистота – карали грешниците да се размекват в присъствието им. Докато тези светии просто се разхождали на улицата, осъждението от Святия Дух падало върху минувачите.

Но онова, което ме впечатлява най-много в живота на тези хора не е само посвещението им на Христос или интензивните им молитви, а също така и благочестивия плод, който давали тези неща в тях. Още повече, че откривам нещо общо сред тези духовни великани: главната им задача е била да пораснат в благодат с чисто сърце, от което да се лее свята реч. „Защото от онова, което препълва сърцето, говорят устата.“ (Матей 12:34).

Било в домовете си, на служба или с приятелите и колегите си, през цялото време и навсякъде тези хора гледаха да растат в тази благодат: да разговарят по свят начин, без лицемерие. Единствената им цел беше да говорят свято, достойно за Христос, без от устата им да излизат извратени думи.

Виждал съм много обикновени християни да стават силни в Господ само като молят Божия Дух да изчисти ежедневно им реч. Преди тези хора са обичали да се хранят с клюки, а сега се наскърбяват само като ги чуят. Вече няма да ги чуете да се оплакват, да критикуват или да разкъсват другите. Единственото, което ще ги чуете да казват сега са думи, които изграждат. Те говорят с езика на любовта, на доброто, на издигането, на благодатта. За мен тези хора са станали духовни гиганти. Като служител на Евангелието, аз искам много да остана в Божието благоволение и благословение. И в един момент от служението ми аз молих Бог да ми покаже какво бих могъл да направя, за да Го благословя и да Му угодя най-много. Святият Дух вложи две неща в сърцето ми: 1. Не задоволявай похотта на плътта. 2. Нека речта ти е достойна за Христос през цялото време.

Аз вярвам, че най-посветените последователи на Исус са наясно с първата точка. Но дали сме така загрижени и за втората? Според Павел ние трябва да съдим всичко, което казваме – цялата ни реч, комуникация и реакции – по този критерий: „Думите ми изграждат ли Божия дом или го събарят?“

Този въпрос се отнася най-вече за моментите, в които някой ни е наранил. Откликваме ли на обидите като изграждаме Христовото тяло или като го събаряме? Реагираме ли с думи, които възстановяват, изцеряват и окуражават или които след това унищожават Божия дом?

Давид не беше наречен „човек според Божието сърце“ от началото

Давид не придоби незабавно статута си на човек според Божието сърце. Не, той трябваше да порасне първо. И един от начините, по които направи това беше като изграждаше най-големия си враг. Саул използваше всички възможни средства за да унищожи Давид. Но нищо от онова, което направи той не можа да спре Давид да го уважава и почита.

Саул завидваше на Давид. Лъга по негов адрес, ограби го от репутацията му. Опитва се да злепостави Давид пред най-близките му приятели. Настрои други хора срещу него. Накрая изгони Давид от Израел. Унищожи онези, които се опитаха да го защитят. Просто казано, Саул не даваше мира на Давид.

Понякога Саул се покаяваше и си признаваше, че не е прав срещу него. Плачеше като бебе: „Съжалявам, Давид, моля те, прости ми.“ Но скоро след това излизаше срещу него с още по-голяма омраза.

Аз вярвам, че от всички хора споменати в Библията, Давид понесе повече зло, презрително отношение от всеки друг, освен от Христос. И всичко това дойде от човек, който в един момент го обичаше много – Саул. Но във всички случаи Давид отговаряше с любов и уважение спрямо него. В един момент Саул изби 85 благочестиви свещеници в град Ноб. Авиатар, синът на един от онези убити свещеници избяга и потърси убежище при Давид. Докато младежът разказваше за ужасното клане, слугите на Давид трябва да са били ужасени. Те вероятно си мислеха: „Сега Давид може да атакува лагера на Саул и да го убие справедливо. Водачът ни има Закона зад себе си. Той има всяко право според Писанията да си върне царството от ръцете на този убиец. Със сигурност цял Израел ще се ужаси когато научи, че Саул беше убил 85 свещеника.“

Но когато Давид чу историята, той просто сведе глава и плака. Всъщност, лично той пое вината за това клане. Той каза на Авиатар: „Аз станях причина за смъртта на всички хора от бащиния ти дом.“ (1 Царе 22:22). Давид беше напълно невинен, въпреки това той доброволно пое вината на друг човек. Аз вярвам, че в този момент Давид започна да расте в благодат. Това беше огромна крачка към това да се превърне в човек според Божието сърце.

В друг момент Саул преследваше Давид и се опитваше да го убие. Той и хората му спряха за да си починат в една пещера, без да знаят, че Давид и хората му се криеха вътре в нея. Саул и хората му заспаха, а хората на Давид започнаха да заговорничат: „Това е, това е деня на победата и отмъщението ти. Бог е предал Саул в ръката ти. Да го убием сега, докато можем. Можеш да станеш цар преди залез слънце.“

Но Давид отказа. Вместо това той отрязал парче от дрехата на Саул преди да избяга. Той имаше нужда от доказателство пред Саул, че е могъл да го убие. Но Библията казва: „А след това сърцето на Давид се разтрепери, понеже беше отрязал края на дрехата на Саул.“ (24:5)

От безопасно разстояние Давид извика в агония към Саул. Докато Саул излизаше от пещерата, Давид се смири пред царя, поклони се до земята и дори го нарече „татко“ (24:11). След това той заяви: „в ръката ми няма нито зло, нито престъпление“ (24:12). Той казваше:

„Можеш да правиш с мен каквото си пожелаеш, Саул. Можеш да ме преследваш, дори да се опиташ да ме убиеш. Но аз никога няма да вдигна ръка против теб. Ако някой ще отмъщава за мен, това ще е Господ.“

След това, когато Давид разбра, че Саул е мъртъв, той не се зарадва нито заяви, че е била извършена Божията справедливост. Той никога не каза: „Благодаря Ти, Господи, че отмъсти за мен. Саул си го знаеше.“ Не, Давид разкъса дрехите си и плака. „И скърбиха и плакаха, и постиха до вечерта за Саул“ (2 Царе 1:12). „Тогавата Давид оплака Саул... Красотата ти, Израилю, е убита по височините ти! Как паднаха силните!“ (1:17, 19)

Понякога си припомням моите изпитания, когато близки служители са ме наскърбявали толкова много, че съм плакал. Когато чета дневниците си днес, си мисля: „Господи, какъв кошмар. Мислех си, че скръбта ми никога няма да свърши.“

Но в такива времена аз обикновено не откликвах с благодат и прошка както Давид. Вместо това разказвах жалките си истории за обиди. Назовавах с имена хората, които са ме наранили и преразказвах всички лоши неща, които ми бяха сторили. Действах като нацупено дете и ставах точно толкова виновен колкото и онези, които се бяха отнесли зле с мен.

Речта ми не беше достойна за Христос в онези дни. Но в последните години се посветих на това да търся прошка от всички хора, към които бях реагирал с липса на благодат. И се опитвам да живея в мир с всички, които познавам.

Павел изброява 6 пречки към растежа в благодат

Павел изброява шест неща, които трябва да премахнем от живота си ако искаме да растем в благодат в Христос: „Нека всякакво огорчение, ярост, гняв, вик и хула заедно с всяка злоба да се махнат от вас“ (Ефесяни 4:31)

Много християни мислят, че живота на святост се състои от прилежна молитва, интензивно изучаване на Библията и служене на другите. Всъщност, всички тези неща могат да бъдат сметнени за святост. Но да не сме посмели да пропуснем и тези шест неща от списъка на Павел. Апостолът казва, че ние трябва да живеем без тези неща, ако искаме да растем в благодат. Може да си мисионер, да даваш живота си в жертва, да нямаш никаква собственост, да прекарваш цялото си време в служба на другите. Но ако пренебрегнеш съществените неща, които споменава Павел тук, ще наскърбиш Святия Дух. Растежът ти ще спре, а ти ще се превърнеш в духовно зомби.

Първите три точки от списъка на Павел – огорчение, ярост и гняв – поясняват сами себе си. Огорчението е отказ да се отървеш от стара рана или да простиш някоя минала неправда. Яростта е крепост на негодуванието, подхранвана с надеждата за отмъщение. Гневът е раздражение, бавен огън от възмущение спрямо някого.

Вече говорихме за „злата реч“ или за думите, които разрушават. Така че нека погледнем към останалите две точки – хула и злоба. Какво има предвид Павел с тях?

Докато работех върху това послание, спрях и отидох в спалнята, където чистеше жена ми. Забелязах, че огромния ни, тежък скрин е преместен в средата на стаята. Очевидно Гуен го беше преместила, за да може да почисти зад него. Нищо не ме дразни повече от това, когато жена ми се опитва да мести тежки мебели без моята помощ. Винаги се страхувам, че ще се контузи. По време на брака ни съм я молил: „Никога не прави това сама. Просто ме повикай и ще ти помогна.“

Когато видях какво беше направила, аз ѝ се развиках: „Как може такава простотия? Можеше да се нараниш. Защо не ме извика? Знаеш какво ми е отношението към тези неща.“ Върнах скрина обратно на мястото му, като мърморех през цялото време: „Не се опитвай да правиш това отново. Ти не си Супер Жена.“

Когато се върнах в кабинета ми, веднага видях думата „хула“. Помолих Святия Дух да ми каже какво означава. Той отговори бързо: „Хула е това, което току що направи на жена ти.“ Хулата е внезапно избухване за нищо – ненужна врява, висок шум без никакъв смисъл. Причиняваме хули, когато правим големи проблеми от нещо незначително или правим сцени, вместо да се опитаме да помогнем и изцерим.

Веднага разбрах какво съм направил. Отидох при Гуен и се извиних: „Скъпа, прости ми. Само дето хулих на висок тон.“

Последната точка от списъка на Павел е злоба. Злобата е желанието да видиш как страда някой друг. За много християни злобата означава надеждата, че Бог ще накаже онези, които са ги наранили. Това е дяволски дух и обикновено се крие дълбоко в сърцето. Всъщност, повечето вярващи никога не говорят за злобата си. Но тя в крайна сметка се надига когато те научат, че врага им е бил ударен. Те може да имат само кратък момент на задоволство или дори да изразят съжаление за наранения човек, но все пак имат дух на злоба.

Когато Павел казва: „Премахнете всички тези злини от вас“, той не говори за бързо разрешение на въпроса. Той описва процес, растеж, който отнема време. Понякога можем да се провалим, докато се отърваваме от тези злини. Но ако бързо се покаем и се посветим на това да оправим нещата с този човек, с времето тези неща ще отшумят.

Исус казва ясно: Не можем да се държим за непростителността си, гнева или злобата си. Ако не се освободим от тези смъртоносни проблеми, няма да ни простят нашите грехове. След това беззаконията ни ще се струпат срещу нас, въпреки посвещението и добрите ни дела (виж Матей 6:14-15).

Така че прегледайте се внимателно. И си спомнете за тези определения: Благодатта е силата на Святия Дух да бъдем повече като Исус. А растежа в благодат е това да ставаме все повече като Христос чрез силата на Духа. Накрая, продължавайте да си задавате този въпрос: „Ставам ли все повече като Исус като вярвам в силата на Святия Дух?“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2000 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Are You Growing in Grace?](#) / [Растеш ли в благодат?](#)